

*Na křídlech
škorca*

Barbora Šedíková

*Na krídlach
škorca*

Copyright © 2021 Barbora Šedíková
Zodpovedná redaktorka: Ivana Fábryová
Dizajn © Motýľ design 2021
Obálka © Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Lee Avison/Arcangel
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-260-9

*Na křídlech
škorca
Barbora Šedíková*

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Antoniovi bolo zaťažko umrieť a zanechať na svete svoje tri milované deti. Blížila sa pohnutá doba, ktorá ohrozí a spochybní všetko, čo sa snažil celé tie roky vybudovať. Cítil to v kostiach. Choroba nad ním však pomaly, ale isto víťazila a on vedel, že bude musieť preniesť zodpovednosť na niekoho iného. Keď si uvedomil, že sa blíži jeho posledná hodina, poslal po svojho jediného syna Gabriela.

Gabriele sa práve vtedy zabával so svojimi priateľmi na Piazza San Marco, ale keď ho sluha našiel a oznámil mu, čo je vo veci, všetko zanechal a utekal domov.

Vstúpil do otcovej spálne a zatvoril za sebou masívne dvere. Miestnosť inokedy presvetlená slnečnými lúčmi prenikajúcimi cez vysoké okná bola teraz tmavá, zahalená zamatovými závesmi, a vôňa kadidla prezrádzala len nedávnu prítomnosť kňaza udeľujúceho posledné pomazanie.

Antonio pripomínal vetchého starca, hoci mal sotva päťdesiat. Časté obchodné cesty a ťahanice s predajcami a nákupcami mu na zdraví nepridali. Medzi sluhami sa povrávalo, že práve posledné rokovanie o distribúcii a cenách soli, vďaka ktorej rodina Stornovcov zbohatla už pred sedemsto rokmi, mu privodilo mŕtvicu.

Jemným gestom ruky synovi naznačil, aby si sadol na kraj postele. Gabriele bol už pred trinástimi rokmi pri skone svojej matky Veroniky, no odvtedy uplynulo ďalších

dvanásť rokov, ktoré neniesol najľahšie. Keď mal osemnásť, poslušol otcovo pranie a oženil sa s dcérou obchodníka s korením Berenice. Po troch rokoch manželstva však dievča uložili do rodinnej krypty. Pár bol bezdetný, takže všetky obchodné dohody stratili svoju platnosť. Tieto úmrtia mladíka pripravovali na tento dôležitý okamih jeho dovtedy bezstarostného života.

„Gabriele,“ oslovil ho otec, sťažka dýchajúc, „dúfal som, že tu ešte zopár rokov pobudnem, aby som ťa mohol zasvätiť do všetkých figľov, ktoré dobrý obchodník potrebuje vedieť. Ale Boh zrejme chce urýchliť moje opätovné stretnutie s tvojou matkou. Synu, musíš prevziať zodpovednosť za túto rodinu aj za náš obchod. Postaraj sa o svoje sestry, nájdi im dobrých manželov. A uspej tam, kde som ja zlyhal.“

„Splním všetko, o čo ma žiadate, otče. Nesklamem vás,“ odpovedal Gabriele a stisol otcovu nevládnú ruku. „Budem hrdo brániť záujmy našej rodiny i za tú najvyššiu cenu.“

Antoniovu tvár skrivil trpký úsmev. Jeho starší brat Cristofolo sa ešte zamlada stal obeťou bojov hájajúcich rodinné záujmy. Preto nechcel, aby i jeho deti ďalej kráčali po tých istých chodníčkoch, z ktorých sa mu nepodarilo vybočiť.

„Česť a povesť sú dôležité, ale nie dôležitejšie ako ľudský život. Odteraz si hlavou rodiny ty, syn môj. To znamená, že musíš dokázať predvídať dôsledky svojich rozhodnutí. Nehľadieť len na seba a vedieť sa prispôbiť okolnostiam. A ak jedna cesta vedie do slepej uličky, vedz, že tá ďalšia ťa dovedie do cieľa. Sibyla aj Sára ťa potrebujú, svet je k ženám bez mužov príliš krutý. Nedopusti, aby sa im niečo stalo. Rodina je pre nás svätá. Oveľa dôležitejšia ako majetok a privilégia. Pamätaj, že si Stornovec. Ani tie najhoršie pohromy ťa nemôžu zlomiť.“

Ako to dopovedal, nežne pohladil syna po líci. Naposledy niečo také spravil, keď mal ten teraz už dospelý muž sedem

rokov. Nikdy medzi nimi nebol príliš dôverný vzťah. Túto skutočnosť ovplyvňovalo množstvo obchodných rokovaní a časté cesty po Taliansku i ďalších krajinách, ktoré musel Antonio absolvovať. Možno teraz ľutoval, že uprednostnil obchod pred rodinou. Ale to sa už nedalo vrátiť späť. Mohol akurát tak prosiť o odpustenie a varovať svoje deti, aby neurobili tú istú chybu ako on.

Stornovci sa už dlhé generácie riadili jediným zásadným pravidlom. Boli veľmi zbožní, a preto si hneď po Bohu nadoštetko vážili rodinu. Mali taký nepísaný princíp, že svojich členov ochránia pred kýmkoľvek, kto by im zamýšľal uškodiť. Konkurenčné rody sa z tejto zásady sprvu vysmievali, pretože ony išli aj cez mŕtvolu. To robili i Stornovci, len možno nie tak okato. Ich zbraňami neboli jedy a dýky, ale slová a vzdelanie. Preto dbali na správnu výchovu u chlapcov, rovnako ako u dievčat. Kým iné rodiny chápali svoje dcéry len ako tovar, s ktorým mohli obchodovať, komoditu, ktorá im zabezpečovala postavenie a vplyv, u Stornovcov sa ženy dokázali dôležitosťou vyrovnáť mužom. Nemohli síce uzatvárať zmluvy a chodiť na rokovania, to bolo neprípustné pre akúkoľvek ženu, ale vedeli uplatniť svoje schopnosti tam, kde ich náprotivky už nedokázali zapôsobiť.

Tak ako o každom rode, aj o tomto kolovali najrôznejšie chýry a fámy. Príbehy tradované po generácie, glorifikujúce osudy mocných rodov sídliacich v Benátkach, boli totiž obľúbenou kratochvíľou ich členov. Ale legenda o Stornovcoch taká nebola. Už po stáročia zvierala v rukách nitky vedúce k osudom jednotlivých členov a nedopriala im pokojný spánok. Pramenila z jednej príhody, ktorá sa viazala k viničnému sadu v ich súkromnej záhrade. Áno, v močaristých oblastiach, z ktorých sa zrodili Benátky, sa tejto rodine podarilo vypestovať vinič, hoci len na súkromné

účely. Pôda, ktorej bol v týchto končinách nedostatok, bola do ich záhrady privezená z úpätia Monte Vesuvio, kde sa rodilo to najlepšie hrozno.

Kolovala aj jedna legenda o pôvode ich mena. Storno totiž v taliančine znamená škorec. Tohto škodcu, ktorého vinohradníci nenávidia, povýšili na urodzeného vtáka, pretože ho zakomponovali do svojho erbu. Rod Stornovcov, aj keď vtedy známy pod iným menom, pochádzal zo starého Ríma. Keď však v piatom storočí tiahli na toto už chátrajúce mesto barbari na čele s Odoakarom, premohol ich strach o holý život a rozhodli sa utiecť. Vzali so sebou len to najnutnejšie a opustili svoju domovinu. Nevedeli, kde sa majú pred dobyvačnými cudzincami ukryť, preto zišli zo známych ciest a zabľúdili. Isto by pomreli od smädu alebo padli do rúk hrdlorezom, keď na jednej z halúzek zazreli sedieť škorca. I podišli k nemu bližšie, že vtáka chytia, no on preletel o niekoľko metrov ďalej a znova zosadol na iný konár. Veľmi rýchlo pochopili, že ten škorec im ukazuje cestu. A tak ho nasledovali dňom, a ak to počasie dovoľovalo, tak i nocou. Po dlhšom putovaní sa ocitli v lagúne, kde sa v močaristých podmienkach zrodilo mesto na koloch, v ktorom našli útočisko mnohí rímski utečenci. Z vďačnosti, že ich škorec šťastlivo previedol všetkými nástrahami do bezpečia, vysadili v záhrade svojho domu vinič, aby sa na ňom mohol on i jeho potomstvo popásať. Tejto tradícii zostali verné všetky nasledujúce generácie rodu Stornovcov. A s pribúdajúcimi peniazmi, ktoré získavali zo solného obchodu, zveľaďovali nielen svoj dom, ale i túto malú vinicu, ktorá nemala v Benátkach obdobu.

Nielen škorce, ale aj ženy tvorili významnú časť rodovej histórie. Tú momentálne písala Antoniová najstaršia dcéra Sibyla. Neoplývala všednou krásou. Neponášala sa na tunajšie Benáťčanky. Nebola obdarená súmernými črtami

tváre, nad ktorými sa rozplývali miestni umelci, hľadajúci svoje múzy. Mohlo sa zdať, že ostatné ženy mali teda nad ňou navrch. To by však bola mylná predstava. Pekné Benátčanky síce dokázali upútať pozornosť tunajších mužov aj prišielcov, no takých ste na Piazza San Marco stretli najmenej pätnásť. Sibyla bola zvláštna, a tým bola krásna. Nezdedila ryšavé vlasy po matke ako Sára, jej sestra. Hustú tmavohnedú šticu dostala do vienka z otcovej strany. Srdcovitú tvár dopĺňali výrazné veľké oči orieškovej farby, ktorým nič neuniklo. Najstaršia Antoniova dcéra mala už tridsať, no stále bola slobodná. Niežeby nebolo dosť pytačov, ale svojhlavo si zaumienila, že sa nepodvolí nijakému mužovi. To vyhlásila už ako trinásťročná. Práve táto zaťatosť ju robila, aj napriek veku, ešte žiadanejšou. Veď kto by sa nechcel obohatiť dedičstvom zo solného obchodu. Rada flirtovala, no skôr preto, aby, ako tvrdila, dokázala slabosť mužského pokolenia ovládaného najnižšími zvieracími pudmi, než by sa za tým skrývalo niečo romantické. Čas, ktoré iné mladé ženy trávili starosťami o manželov a deti, venovala pobytu v rozsiahlej rodinnej knižnici. Od otca nepýtala perly, požadovala, aby ju zasvätil do tajov obchodu. Sprvu bol proti, no jej vytrvalosť a pevná vôľa, s akými mu neprestávala dokazovať, že si zaslúži načrieť z džbánu jeho múdrosti, hoc nie je muž, ho nakoniec presvedčili.

A Sára? To štebotavé vtáča bolo najvernejším obrazom rodiny Stornovcov. Zvlnené ryšavé vlasy, typický znak Benátčaniek, zdedila po nebohej matke. Vlasy však neboli to jediné. Jej tvár bola vernou kópiou Antoniovej manželky, ktorej portrét zhotovil nemecký maliar Albrecht Dürer. Mala len sedemnášť a stelesňovala mladosť v plnom rozpuhu. Napriek mladému veku črty tváre už veľmi skoro odzrkadľovali výzor ženy zrelej na vydaj. Milovala lesk šperkov a drahých kameňov, ktorými ju otec zahŕňal pri každej

príležitosti, lebo bola jeho najmilovanejším dieťaťom, keďže bola najmladšia. Rada vyhľadávala spoločnosť dievčat vo svojom veku, ktoré holdovali radostiam mladého života, avšak vo všetkej počestnosti. Dve veci boli jej srdcu najmilšie, kvety a umenie, predovšetkým kresba. Antonio kvôli nej najímal mnohých talentovaných maliarov, aby sa jeho dcéra mohla v tejto kratochvíli zlepšovať. Ako otec, ktorý chce pre svoju ratolesť len to najlepšie, s ňou mal veľké plány. Zamýšľal ju vydať do Ríma alebo Florencie. Neboli síce Mediciovcami, no aj meno Storno bolo vážené vo vysokých rímskych kruhoch v pápežskej kúrii. Avšak v deň, keď mal v úmysle sadnúť si za stôl a napísať listy rodine Adeldardovcov do Florencie a rodine Orsiniovcov do Ríma, ho ranila osudová mŕtvica. Jeho ambiciózne plány zostali nedokončené.

Antoniova posledná hodina nastala o tretej po polnoci. Všetky jeho tri deti boli v tú noc hore, nikomu z nich ani len na um neprišlo ísť spať. Keď sa smrť vkráda do vášho príbytku, nie je dobré, ak vás zastihne v driemotách. Aj služobníctvo bolo v pohotovosti. Zapaľovalo ďalšie sviece a zatemňovalo okná ťažkými závesmi, aby pouliční zvedavci nezízali dnu v taký trudnomyselný čas.

Všetci traja už zažili ne jeden pohreb, no táto desivo blízka vidina smrti ich zastihla nepripravených. Prekĺzla okolo nich ako malá myška a usídlila sa na tom najzraniteľnejšom mieste, v ich srdciach. Sibyla bola už dospelá a na pomery doby značne samostatná žena. Gabriela život postavil pred mnohé plnoleté rozhodnutia, ale aj napriek tomu sa stále necítil celkom pripravený prevziať úlohu hlavy rodiny. Po smrti svojej manželky sa viac oddával radovánkam, kto-

ré mu mali pomôcť vytesniť spomienky na toto zvláštne obdobie života, než serióznej príprave prevzatia rodinného obchodu so soľou. A Sára? Čo mohlo sedemnásťročné dievča vedieť o svete, jeho nástrahách a rôznorodých ľudských povahách? Odchovaná v teple rodinného sídla, rozmaznávaná bohatstvom, ktorým ju otec neustále zahŕňal. Všetci traja, hoci o tom ešte nevedeli, budú musieť s raným brieždením čeliť neutešenej realite. Skôr než sa dosype piesok v hodinách na rímse kozuba, ktorým v tú noc nikto z nich nevenoval veľkú pozornosť, rozplynie sa plášť istoty stelesňovaný umierajúcim otcom. Robil, čo mohol, aby ich čo najdlhšie uchránil od bezcitného sveta, v ktorom nebolo miesto pre chyby. Jeho úloha ochrancu sa však nezadržateľne blížila ku koncu.

V tú noc boli v chladnom dome prítomné ešte dve osoby, ktorých sa Antoniov skon hlboko dotkol. S týmto rodom ich spájalo úzke a dôverné puto, hoci im v žilách nekolovala jeho vznešená krv.

Jednou z nich bol Marco. K rodine Stornovcov ho nepýtali žiadne pokrvné väzby, no aj napriek tomu, že jeho meno nefigurovalo v rodokmeni, sa radil medzi právoplatných členov. Za toto začlenenie do úzkeho rodinného kruhu vďačil Sibyle, svojej panej.

Marco v Benátkach pôsobil zvláštne, no nie exoticky. Trochu počerný, tmavé kučeravé vlasy, modré oči, mierne strnisko a drsné črty tváre boli jeho charakteristickými rysmi. Nikdy nechodil dôstojne upravený, iba ak to vyžadovala nedelňa omša. Stále nosil ten istý hnedý doublet, pod ktorým ukrýval drôtenú košeľu. Tak ozbrojený ako on nebola ani dóžova telesná stráž. V jeho očiach sa lesklo podozrievanie. Neveril nikomu. Vraj pochádzal zo Sicílie. O blízkych i ďalekých príbuzných bolo škoda hovoriť, všetci pomreli na mor. Aj Marca si už smrť nakladala na

svoj rozhegáný vozík, ale po troch dňoch agónie príznaky zázračne ustúpili. Antonio sa k nemu dostal vďaka obchodu. Bol to darček, teda vlastne splátka, od jedného sicílskeho obchodníka, ktorý svoje dlhy nemohol splácať vo forme monetárnej, tak platil naturáliami. Podľa všetkého mal teda skončiť ako obyčajný nosič pokrmov v nepohodlnom odeve, odsúdený byť podnožkou svojim pánom, ktorým podľa zákona patrilo. Antonio však v tomto, vtedy ešte mladíkovi uvidel potenciál. Mal silu, rýchlosť a preukázal veľkú obratnosť so zbraňami. Keby bol obyčajným sluhom, premrhal by svoj talent. Antonio mu preto ponúkol možnosť, ktorá sa neodmieta. Mal sa stať osobným strážcom jeho najstaršej dcéry Sibyly, ktorá mala v tom čase pätnásť rokov. Mal byť jej verným psom, ktorý za ňu bez zaváhania aj zomrie a pôjde všade tam, kam aj ona. Samozrejme, že Storno túto holú skutočnosť priodel vzletnými obchodníckymi frázami, aby vyzerali oveľa atraktívnejšie. Marco túto ponuku prijal. Podľa jeho slov to bolo oveľa lepšie, než dokonca života škrabať cibuľu. Ostatní Benátčania mali pred ním rešpekt. Na chrbte so sebou vždy nosieval jednoručný meč v koženom puzdre zdobenom hadou kožou. Neplnilo to nijaký praktický účel, ale v dave si od neho ľudia preto držali patričný odstup. Medzi miestnymi sa pre neho našlo pomenovanie Barbar. Nevedno, z akého dôvodu, pretože do mesta na vode zabľúdili oveľa horšie živly, ako bol on. Aj napriek tomu ho pod týmto menom poznali všetci obyvatelia lagúny.

Druhá osoba, úzko spätá so Stornovcami, nemala taký pestrý životný príbeh ako Marco. Volal sa Silvio Cesaroni a v tejto rodine bol azda odnepamäti. Keď boli Antoniove deti malé, vymysleli mu prezývku Matuzalem, pretože už vtedy mal podľa nich aspoň dvesto rokov. A pritom bol len o rok starší od Antonia. Bol vysoký, chudý a šlachovitý. Na

orlom nose zvyčajne nosil malé okuliare. Vďaka nim mohol tráviť dlhé noci nad účtovnými knihami a obchodnými zmluvami, na ktoré dozeral. Vlasy nosil nakrátko ostrihané a ulízané dozadu. So šedivou šticou človek už beztak veľa parády nenarobí. Chudá postava spôsobila, že mu o to viac vynikli vrásky, sústrediac sa predovšetkým okolo nevýrazných bledých úst a hnedých očí. Nebol žiadnym krásavcom, no na prácu s účtami nie je potrebná krása, ale intelekt a toho mal Silvio požehnané. Do svojich služieb ho najal ešte Antoniov otec Venerio. A tak sa stal čestným členom rodiny Stornovcov.

Táto pozoruhodná pospolitosť sa v tú noc zhrkla pred dverami Antoniovej spálne. Vládlo medzi nimi ťaživé ticho. Nikomu nebolo do reči. Iba sedeli alebo stáli a tupo hľadeli do vyhasínajúcej pahreby, ktorej červenkasté uhlíky vydávali prenikavý praskotajúci zvuk pretínajúci ponuré mlčanie.

Antonio túžil povedať svojim deťom ešte posledné slová útechy, ktoré mali byť jeho veľkým gestom. Zbieral posledné zvyšky síl, ktoré v ňom doposiaľ zostali, aby sa mohol nadvihnúť z uležaného páperového vankúša. Ako to už však býva, osud to chcel inak. Plánovaním stratil priveľa času a už mu nezostal žiaden na naplnenie toho, čo si zamienil. Tak sa stalo, že si slúžka zapalujúca novú žltastú sviecu pri jeho posteli všimla, že nedýcha. S plačom vybehla do predsieni, kde oznámila tú zdrvivú správu:

„Pán je mŕtvy.“

Na všetkých v dome doľahol ťaživý smútok, ktorý sadá na srdce i pľúca a zvierá ich ako železná obruč. Muži neprejavovali svoj hlboký zármutok, no ženy prepukli v kvílivý nárek.

S vychádzajúcim slnkom sa táto správa rozšírila po celých Benátkach. Mnohí obchodníci a spolupracovníci nebohého

Antonia prichádzali vyjadriť jeho deťom hlbokú a úprimnú sústrasť. Nie všetka úprimnosť bola však opravdivá. Už prvý deň po smrti starého Storna sa niektorí kupci pokúšali obísť soľný monopol tejto rodiny. Tu prišiel vhod práve Silvio, ktorému trúchlenie nezastieralo myseľ a bol pripravený za každých okolností hájiť záujmy rodiny, ktorej verne slúžil. Uvedomoval si však, že cech očakáva, priam baží po tom vidieť mladého Gabriela, ako preberá otcovo miesto.

Týždeň pokoja na dôstojnú prípravu pohrebu a vyrovnanie sa s touto stratou, to bol vymedzený čas, ktorý boli kupci ochotní udeliť Antoniovým deťom. Potom sa na ne vrhnú ako supy a budú sa snažiť uchmatnúť si čo najväčší kúsok obchodných privilégií pre seba.

Už zakrátko mal nastať deň, keď budú musieť Stornovci obstať v prvej náročnej skúške, či sú schopní pokračovať tam, kde ich otec skončil. Najprv však uložili jeho telo do rodinnej hrobky pod Bazilikou svätého Marka vedľa milovanej manželky Veroniky. Želali otcovi, aby jeho duša našla vytúžený pokoj, ktorý mu vzala honba za uživením rodiny. Ten istý pokoj, o ktorý teraz prichádzali oni. No ich oči boli príliš zastreté slzami, aby dokázali postrehnúť, ako sa nebadane vytráca z ich životov, spolu s čiernou rakvou smerujúcou do chrámu.

Gabriele stál pred kupeckým cechom po prvý raz osamote. Už tu nebol otec, ktorý by ho ochránil pred nenásytnými benátskymi vlkmi, ktorí sa neštítali žiadnych špinavostí, aby si naplnili vrecká.

Taký už raz bol svet kupcov, v ktorom sa pomedzi lahodnú vôňu korenín a drahých látok prepletal i puch chamti-

vosti, pretvárký a skorumpovanosti. Starší muži v honosných talároch si pozorne prezerali mladého Storna, ktorý stále trúchlil za nebohým otcom. Nikomu sa však nechcelo utápať hlavu v smútku, viac ako to bolo nevyhnutné. Život musí ísť ďalej. Taký je už zákon obchodu, kto ho neakceptuje, ten klesne do bahna zabudnutia a bankrotu.

Pred Gabrielom sa črtala náročná úloha. Dokázať týmto mužom, že je hodný odkazu svojho otca. No ani on sám nebol o tejto pravde natoľko presvedčený, aby ňou dokázal obalamutiť iných. Bol bezradný ako malé dieťa, ktoré matka zabudla pri potoku a odišla domov s ostatnými prácami. V takej neutešenej situácii sa ocitol i mladý Storno proti svojej vôli. Život sa však nepýta, či sme pripravení. Nemilosrdne nás vrhne do víru chaosu, v ktorom sa musíme naučiť plávať alebo, ak sa odmietneme podvoliť, tak sa utopíme.

Debata za dlhým stolom sa niesla v neutrálnom duchu. Gabriele predložil kupcom isté formálne vyhlásenia, v ktorých sa zaviazal pokračovať v otcových šlapajach. Niektorí muži v dlhých talároch boli spokojní, iným kypela žlč, no nedali to navonok poznať.

Hoci nikto z prítomných neprejavil voči mladému Stornovi sympatie ani antipatie, vzduch bol na konci zasadania presiaknutý pachom odporu.

Starý Miro, obchodník s olivovým olejom, však mal na takéto nevábne, neviditeľné arómy nos. Bol jedným z mála ozajstných priateľov, ktorých Antonio mal. No pre vysoký vek toho už medzi dravými štukami a slizkými hadmi veľa nezmohol. Keď sa ostatní kupci pobrali po svojom, potiahol Gabriela za talár so slovami.

„Chcel by som vám dať jednu dobre mienenú radu.“

„Len pokojne vravte,“ posmelil ho Gabriele.

Z Mirových živých očí žiarila múdrosť staroby.

„Ak si chcete medzi obchodníkmi udržať svoju pozíciu, vydajte svoje sestry, ale mimo Benátok,“ povedal pragmaticky.

„Prečo mimo Benátok?“ začudoval sa mladý Storno.

Mesto na vode bolo predsa plné potenciálnych pytačov. Z akého dôvodu by sa mal obzerať inam?

„Pretože budete potrebovať silného partnera, ktorý vám bude kryť chrbát, keď od vás jedného dňa Benátky odvrátia tvár. A verte mi, ten deň príde.“

V Mirových slovách bolo cítiť nádych prorockej hrôzy. Žil už dlho, dokonca sa dočkal aj pravnúčat, preto vedel, že história sa neraz opakuje. Nejednen kupec upadol do nemilosti a musel opustiť svoje rodné mesto. Ak si z neho odniesol aspoň svoj holý život, pochodil nadmieru dobre. Mesto postavené na koloch navonok pôsobilo svorne, no vnútri, pod všetkou tou pozlátkou, si deti Benátok išli po krku. Za všetkou tou slávou a pompou, ktorú vídávali vyslanci rôznych dvorov a kráľov, sa ukrývala iba prachobyčajná chamtivosť.

Gabriele sedel v otcovej pracovni za stolom z masívneho dubového dreva. Na stoličke sa nedokázal poriadne usadiť. Neustále mal pocit, že ešte nenastal ten správny čas, aby mohol na nej sedieť. Čakal, že sa vo dverách objaví otec a prívetivo povie, aby mu uvoľnil miesto.

Pracovňa bola pre neho cudzia, nezvykol v nej tráviť veľa času. Hrubé zväzky kníh tisnúce sa na policiach jedna vedľa druhej ho naplňali viac hrôzou ako obdivom k obchodníckemu remeslu.

Nechal poslať po svoje sestry. Chcel s nimi prebrať záležitosti týkajúce sa budúceho smerovania rodiny. Benátske

levy totiž už začali ceriť svoje ostré zuby a nevrlo pobehovať v tesných klietkach.

Sára, odetá v čiernom, pôsobila značne strhane a sklúčené. Tmavé farby jej nepristali, akoby z nej vysávali život. Oči mala stále červené od potokov slz, ktoré vyronila za uplynulé dni.

Sibyle však smútočný odev dodával ešte väčšiu vážnosť. Vlasy mala zapletené do jednoduchého venca spevneného čiernou stuhou.

Keď obe sestry zastali pred dubovým stolom, Gabriele si odkašlal, čím chcel neohrabaným spôsobom zdôrazniť svoju autoritu, a začal:

„Otec je už v hrobe, nech jeho duša spočinie v Pánovi. Chcem vám povedať, že sa nachádzame v neľahkej situácii. Prezeral som účtovné knihy i obchodné zmluvy a našiel v nich isté medzery, ktoré je nutné vyplniť. Musíme sa zomknúť a byť jednotní. Benátski kupci sa budú v týchto časoch snažiť oslabiť našu pozíciu, aby sa dostali k zdrojom, ktorými oplývame. Som si viac než istý, že sa pri tom nebudú štítiť nijakých odporností. Urobím však všetko, čo bude v mojich silách, aby som nás ochránil. Rodina je prvoradá.“

„Takže tým chceš povedať, že teraz, keď si hlava rodiny, rozhoduješ o mojom a Sárinom osude,“ staršia zo sestier stručne zhrnula všetky vzletné frázy, ktoré doteraz vyslovil. Hovorila to s neskrývanou nevôľou v hlase. Tá bola navlas totožná s tou, ktorú prechovávala v srdci.

„Dá sa to tak povedať,“ kývol hlavou na znak súhlasu.

„Čo zahŕňa to tvoje vyplňanie medzier, ak sa smiem spýtať? Predpokladám, že si tým mal na mysli sobáš,“ Sibyla majstrovsky odhalila pravdu ukrytú medzi riadkami.

Gabriele sa poškrabal na hlave a odhrnul si z čela jemne zvlnené tmavohnedé vlasy. Zo zásuvky vytiahol papier, na

ktorom boli čiernym atramentom napísané mená vplyvných rodov z rôznych kútov Talianska. S jemným zašušťaním, ktoré vydávajú staré a hrubé stránky, ho položil pred Sibylu.

Staršia sestra pristúpila k stolu a pozorne si prezrela mená na papieri. Všetko to boli mená potenciálnych ženíchov, nefigurovala tam žiadna žena.

„Nevidím tu žiadnu nevestu pre teba, braček. Prečo nám nechceš ísť príkladom a nájsť manželku najprv sebe a nám ženíchov až potom?“ neodpustila si túto autoritu podryvajúcu otázku.

Sára iba ticho stála a pozorovala rodiaci sa konflikt medzi staršími súrodencami. O svete toho ešte nevedela tolko, aby mohla zasahovať do rozporu.

„Už som bol ženatý, pokiaľ ti táto skutočnosť unikla. Ty máš už tridsať a stále si slobodná,“ odvetil brat pohotovo a pohľad mu skĺzol na papier, „Miláno a Neapol sú dobrá voľba pre ženu tvojich kvalít, nemyslíš si?“

Sibyla sa oboma rukami oprela o stôl a pozrela naňho s prísnyim výrazom tváre ako matka karhajúca malé dieťa.

„Otec to akceptoval, ale tebe to budem musieť pripomenúť. Nemám v úmysle sa niekedy vydať. Hoc by ma o ruku požiadal aj samotný francúzsky kráľ. Poslala by som ho kadeľahšie, pretože sa vydávať nechcem. Odmietam byť tvojou obchodnou bábkou. Mám vlastnú hlavu, Gabriele. Nepodriadim sa ti len preto, že si muž a podľa zákona máš nárok na všetok otcov majetok, tituly a postavenie. Pre obchodnícky cech si možno hlava rodiny, no aby si ten istý stupeň uznania získal aj v mojich očiach, budeš toho musieť urobiť ešte veľmi veľa.“

Ako to dopovedala, otočila sa mu chrbtom a rýchlym krokom prezrádzajúcim jej nasrdenosť odišla z pracovne.

Mladšia sestra sa za ňou obzrela, no nenasledovala ju.

„A čo ty, Sára, máš rovnaký názor ako Sibyla, že nie som dostatočne dobrá hlava rodiny? Aj v tvojich očiach si budem musieť zaslúžiť toto uznanie?“ spýtal sa Gabriele s ironickým hlasom, pretože neúctivé správanie jeho staršej sestry ho rozladilo.

„Si môj brat a ja verím v správnosť tvojich rozhodnutí,“ odvetila ticho ako myška a uprela na neho vyplašené belasé oči.

Pousmial sa. Aspoň u niekoho mal úctu. Vstal spoza stola, vzal do ruky papier s menami a podišiel s ním k Säre.

„Kde by sa ti páčilo?“ spýtal sa, keď jej ukázal zoznam potenciálnych ženíchov.

Mladšia sestra si ho skúmavo prezrela a zrak jej padol na jedno mesto nachádzajúce sa na pobreží.

„Tu,“ odvetila a ukázala prstom na čierne písmená, ktoré spolu vytvárali slovo Ancona.

A vedľa mesta bolo napísané meno Francesco Nursini.

Gabriele sa v duchu zaradoval a najavo to dal tak, že Sáru pohladil po kučeravých ryšavých vlasoch.

Ancona, odveký konkurent Benátok, to bol jeho cieľ. Chcel dosiahnuť niečo nepredstaviteľné, obchodné prímerie, súlad dvoch diametrálne odlišných miest. Keď sa mu to podarí, bude to odkaz, ktorým sa do histórie i rodinnej kroniky zapíše zlatými písmenami. Táto predstava sa mu veľmi pozdávala.

„Uvidíme, čo sa s tým dá robiť,“ dodal a v mysli si už predstavoval, ako cestuje za rodinou Nursiniovcov s ponukou na sobáš, ktorá sa nedala odmietnuť.

Po predchádzajúcej korešpondencii zaviali morské prúdy kupeckú loď s benátskou vlajkou do prístavu Ancony,